

1693
A
Es 5
1693

✠

ÆSOP I,
ET ALIORUM
FABULÆ,
LATINIUS,
QUAM ANTE HAC
expressæ.

NUNC DENUO AB OMNIBUS
mendis vindicatæ.

HISPALI:

Typis Joannis de la Puerta, in
Vico de las Siete Revueltas.

~~16231~~

24-2-12

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

UNITED

JOHN E. MAUS

THE END OF THE WORLD

47A92HF

at the bottom of the page

*CENSURA DE EL M. R. P. M.
Antonio de Zelada , de la Compañia
de Jesus.*

EN virtud de comission , que se me ha dado , he leído , lo que en este pequeño volumen se contiene , y no he hallado cosa , que disuene à nuestra Santa Fé , y Christianas costumbres ; antes es mui util para los principiantes en la Grammatica , y contiene muchos documētos morales para su buena educacion. Afsi lo juzgo en este Colegio de San Hermenegildo de la Compañia de Jesus de Sevilla en 22. de Julio de 1693.

Antonio de Zelada.

BIBLIOTHECA
JUNIORUM
LL

LICENCIA.

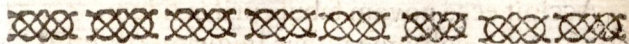
DOn Pedro de Larreategui y Colon,
Caballero del Orden de Alcantara,
de el Consejo de su Magestad, y
su Oidor en la Real Audiencia de esta
Ciudad de Sevilla, Juez Superintendente
de las Imprentas, y Librerías de ella, y su
Reinado, &c. Por la presente doi licencia,
para que se pueda reimprimir, y reim-
prima por una vez un Libro, que su ti-
lo es : *Fabulas de Isopo, en Latin*, que antes
de ahora ha sido impresso con los despa-
chos necessarios en el año de mil seis-
cientos y ochenta y dos : atento à no con-
tener cosa, que se oponga à nuestra Santa
Fé Catholica, y buenas costumbres, sobre
que en virtud de comission mia dió su
Censura en este dia el R. P. Antonio de
Zelada, de la Compañia de JESUS, la
qual con esta Licencia se ha de imprimir

al principio de cada Libro. Y mando,
que antes que sea sacada de la Imprenta
la dicha impresion, que se hiciere, se
corrija por su Original; y fecho se traiga
à poder del presente Escribano, para que
los ponga con los demàs papeles de di-
cha comission, y lo cumplan asì. Fecho
en Sevilla en 22. de Julio de 1693. años.

D. Pedro de Larreategui
y Colon.

Por mand. del Sr. Oidor.

Juan Francisco Carrera.

LICENCIA DEL Sr. JUEZ.

Tiene licencia Joseph Padrino, para
poder reimprimir este Libro.

Imprimase.

Barreda.

*JACOBI GIRONII, HUMANARUM
literarum quondam apud Hispalenses
Doctōris carmen ad Pueros.*

QUæ Pueros absens terreret, visa fugaret;
Creditor Æsopi forma fuisse Phrygis.
Prisca fides fusca hunc facie, labroque tumentis
Deformem, & sima nare fuisse canit.
Quemque breves oculi, pes longus, venter obesus
Turparint, tardo bleaque verba sono.
Este animo integro, Pueri, vanumque timorem
Pellite, iam vestri causa timoris abest.
Phryx olim informis Romana, en, versus in ora
Pulchrior exurgens, & redivivus, adest.
In nova nec mirum est mutari corpora formas:
Accipit ecce novam fabula prisca fidem.
Fronte redit, cultuque nitens, linguaque disertus;
Frons, lingua, & cultus cui peregrinus erat.
Virtutis vestræ custos, placidusque satelles
Sic erit, & Latiae duxque, comesque viae.
Instruit hic mentem, linguam hic sermone figurat;
Obloenoque aures torquet ab eloquio.
Excipite hunc igitur plaudentes, cujus ab ore
Effluet in vestros dia. Suada animos.

FABULÆ

ÆSOPICÆ.

AQUILA, ET VULPES.

NIT quodam tempore societa-
tem Aquila cum Vulpe, quæ ut
usu familiaritatis confirmare-
tur, etiam nidos illis vicinos
habere visum. Et Aquila qui-
dem suum in arbore fixit pro-
cera : at Vulpes propinquas
arbusculas occupavit. Accidit forté, ut parvulis
suis relictis domi, Vulpes ad quærendum pastum
exiret : Aquila autem, quia eo die non fuisset præ-
da oblata, esuriens unâ cum pullis suis, arreptos
Catulos necessariæ Vulpis in suum nidum depor-
tat, & illis se, ac suos exaturat. Reversa pauló post
Vulpes, ubi rem gestam cognovit, incredibili do-
lore affecta fuit : cûmque suorum interitum ferret
iniquissimé, tum hoc illam excruciabat, & ita des-
pectam se ab Aquila, & vindicandæ tantæ injuriæ
nullam sibi viam apertam esse. Facilé enim intelli-
gebat celeritate illam, atque viribus longé præsta-
re. Fecit igitur quod concedebatur, ut obsequere-
tur animo suo, & prope arborem assistens, ma-
ledictis,

ledictis, & convitiis, non magis iam necessariam suam, sed hostem capitalem infectata, Deos ad tam indigni facinoris ultionem advocavit. Aquila desuper hæc ridere, & illam contemnere. Non diu autem post hæc, cum fortè eo in loco feriæ essent rusticanæ, & exta mactati pecoris adolerentur, advolavit Aquila, ut consueverat, ad exta, quæ dum rapit, adhæsit de favilla, & carbonibus aliquid, quo in nidum unâ cum illis delato, & fortè vento exorto, materia, qua nidus congestus fuerat, flamma concepta, exarsit: cumque illa incendio dissiparetur, delapsi sunt & Pulli Aquilæ in terram semiusti, quos tunc Vulpes, inspectante Aquila, in sua dumeta auferens, in magna lætitia vindictæ devoravit.

Fabula hæc docet, perfidos, & sceleratos, quamvis injurias, & vim potentia sua aliquantisper defendant, Numinis tamen animadversionem, & vindictam evadere non solere.

SCARABÆUS, ET AQUILA.

Lepus, quem Aquila insequeretur, ad Scarabæi tutelam confugit, & illius auxilium imploravit. Scarabæus petit ab Aquila, ut parcat supplici, perque summum Jovem obstitatur, ne despiciat tenuitatem suam. At illa, profligato Scarabæo, raptum Leporem devorat. Quam avolantem infectatur Scarabæus, ut cognosceret, quo illa loco nidificaret, ac mox occasionem

nactus, de nido Aquilæ omnia ova, quæ inerant, devolvit per petrarum præcipitia. Aquila, re comperta, authori doloris sui valdè irata, nidum extruit in multò magis arduis rupibus, & in illo parit ova, sed simili eventu. Tum inops consilii ad Jovem advolat, cujus propria avis esse perhibetur, & tertiam foeturam in illius gremio deponit, orans, atque obsecrans, ut tutam præstaret. At Scarabæus globulum sterquilini eodem deijcit. Quem excussurus Jupiter laxata veste, ova Aquilæ effundit, quæ inflicta pavimento, secundùm Homerum, æreo, facilè comminuuntur. Cùm autem de Scarabæo intellexisset, quòd ab Aquila factam injuriam sibi hac voluisset ratione vindicare, quòd statueret, non solum Scarabæum, sed etiam suum numen ab Aquila læsum, atque violatum esse, reversam illam graviter objurgavit, & indicavit ei authorem malorum, quæ passa esset. Cùm tamen genus Aquilarum funditus interire nollet, Scarabæum ad gratiam cum Aquila reconciliandam adducere tentat, quo vehementer refragante, Aquilæ tum partum transfudit ex eo tempore in aliud, quo Scarabæi non apparent.

Monemur hac fabula, ne quem facile contemnamus, utque cogitemus, neminem esse tam abjectum, & humilem, qui non sua occasione de ali-

LUSCINIA, ET ACCIPITER.

CAntantem, ut consueverat, ab arbore pro-
cera Lusciniam rapuit esuriens Accipi-
ter. Quæ cùm intelligeret, sibi mortem impen-
dere, ad preces conversa, orat Accipitrem, ne se
perdat sine causa. Non enim suam exilitatem
avidissimum ventrem illius posse explere; itaque
suadere cœpit, ut grandiores alias volucres ve-
naretur. Cui Accipiter, insanirem, inquit, si cap-
tam prædam amittere, & sequi vellem ea, quæ
nusquam apparent.

*Intelligendum, similiter & homines incogitantes
quosdam reperiri, qui spe majorum præsentem co-
piam despiciant, atque negligant.*

VULPES, ET HIRCUS.

Siti correpti Hircus, & Vulpes in profundum
puteum desilierunt: cùmque illam sedavif-
sent, Hircus cœpit circumspicere, & quærere,
quà de aquis evadere in terram posset? Cui Vul-
pes, bonum, inquit, animum habe, nam mihi
consilium subiit, quo usi servari possimus am-
bo. Si enim te in posteriores pedes erigens, prio-
res parieti isti applicueris, caput altè, cornua
ut obliquè reclinentur, extuleris: tunc ego de
tergo tuo insilire, & ascendere, atque deinde exilire
de puteo, & te attrahere facile pote-
ro. Hircus ratum esse diceret,
& insilivit de puteo Vulpes.

CROCODILUS, ET VULPES.

CRocodilus Ægyptiacum est animal, terribilem aspectu, atque monstruosum, specie Laceratæ, cute rugis, & squammis horrida, vastum, atque informe. Inter hunc, & Vulpem quodam tempore certamen de generis nobilitate extitisse narrant. Cum autem Crocodilus & majorum suorum multa præclara facinora, & á se fortiter res gestas prædicatione sua extolleret, respondit Vulpes: Nihil opus esse verbis, nam de pelle apparere omnia.

Hæc fabula innuit, mendacis ipsa re solere coargui, & refutari.

GALLINÆ, ET PERDIX.

QUI delectabatur alendis Gallinis, allatam sibi fortè Perdicem addidit ad cohortem illarum. Quæ cum miseram morsibus impeterent, & ab esca repellerent, singulari illa dolore animi afficiebatur, quòd sibi hoc, quæ aliena esset, eoque illis nomine invisa, accidere putaret. Pauló post videt, ipsas quoque illas se mutuò concindere. Tum se consolata: Si inter se, inquit, istæ inimicitias gerunt, neque parcunt sibi, ferenda scilicet & mihi æquo animo fortuna mea.

Hæc fabula sibi vult, prudentibus magno esse solatio considerationem communis sortis, & conditionis, cum animadvertunt neminem esse, cui non mala, & adversa plurima obijciantur.

VULPES, ET STATUA.

IN Statuarii officinam irrepsit Vulpecula; ac contemplando diversi generis, & variæ formæ effigies, magnam voluptatem capiebat; inter omnes tamen una muliebris corporis Statua in primis illam delectabat, ad quam & accedere, & sermonem instituere, & blandissimè alludere. Sed Statua immobili persistente, Vulpes indignata: Quàm formosa, inquit, facies cerebro caret!

Notantur hac fabula splendidi, & conspicui cùm corpore, tum fortunis, sed stolidi, & vecordes.

CARBONARIUS, ET FULLO.

Conduxerat perquam spatiosas ædes Carbonarius: itaque invitat Fullonem habitantem angustius, ad se uti commigret. Negavit Fullo sibi hoc faciendum, neque fieri omnino oportere. Quid enim nobis commercii, inquit, inter nos esse possit, cùm, quæ ego fortè eluendo nitida reddidissim, ea tu fuligine, & maculis repleres?

Docet fabula, dissimilia non rectè conjungi. Itaque dicitur & proverbio veteri: Pares cum paribus, facile congregari.

PISCATORES, ET SAXUM.

DUM extrahunt nassam de aquis Piscatores, gravissimum pondus esse illius sentiunt.

Qua

Quare lætitia exultare, & foelici eventū immo-
dicè gaudere, quòd opera præclare posita vide-
retur: sed nassa subducta in terram, conspican-
tur ingens saxum, quo illa depressa fuerat. Ergo
mutatis animis contristari, atque moerere, ne-
que minus doloris capere ob falsitatem opinio-
nis, & ludibrium Fortunæ, quàm ob incommodum
suum. Tum unus inter eos senior objurgare eos,
& dicere: Non nimius indignè ferendum casum
illum, quòd consanguineam habere gaudium vi-
deretur tristitiam. Itaque vix aliter potuisse fieri,
quàm ut illius tanto complexu etiam hanc assu-
merent.

æ

*Utrumque fabula monet, non prius latandum;
quàm explorata fortuna, neque tamen tristiores
exitus non etiam moderatiùs ferendos esse.*

a

GLORIATOR.

Reversus in patriam quidam suam, unde ali-
quot annos abfuerat, in omnibus cœtibus
gloriabatur, & jactabat sermone præclara faci-
nora sua, atque se in insula Rhodo saltando sig-
num fixisse, quod nemo omnium, qui adessent,
assequi potuisset. Hujus se habere testes universos
Rhodienses, aiebat. Tum unus de circulo: Heus
tu, inquit, si vera prædicas, hoc esse loco Rhodum
puta, & hic saltum istum edito.

*Fabula hoc subdit, vanam esse orationem omnem,
que rebus deficiatur.*

PAUPER VOVENS.

Æ Grotabat Pauper, & in morbi gravissimo periculo, cum à Medicis desperasset, ad opem Deorum confugit, quibus se, si convalescisset, centum Tauros immolaturum esse promisit. Hæc uxor illius, ut propè stabat, cum audisset: Unde, mi vir, tantum, inquit, numerum Taurorum parare possis, si voti convictus sis? At ille: Quid tu, censes ne, inquit, stulta, Cœlo descensurum, qui illud sacrificium fieri postulet, si ego sanitatem recuperavero?

Narratur fabula & in hunc modum.

CUM multi unâ in navi veherentur, orta tempestate horribili, unus cæteris formidolosior, quasi desperato omni auxilio humano, Deos invocare, & illis vota pro salute sua nuncupare, interque alia promittere, se consecraturum de cera lampadem tantam, & tam ponderosam, ut malo navis æquaretur. Eo forte, qui juxta illum assidebat, audito, cum sciret, mediocres esse, vel etiam infra mediocritatem, facultates hominis, admonere voti magnitudinis, quod non videretur exolvere ille posse. Qui huic responderit: Si navis modò servata, & in portum delata esset, se facile Diis satisfacturum, quos consideret, postea uno numulo empto cereo, contentos futuros.

Significatur, esse multos in pollicendo faciles, qui etiam promittere ea soleant, quæ non valent, neque cogitant facere.

APOLLINIS TENTATOR.

TEntaturus Apollinem Deorum quidam cōtemptor, & callidus per Sacerdotem fatidicam illius, in templum venit Dei, ubi omnia pro ritu superstitionis illius apparatus essent; occultatum manu sua passerulum cōtinens, cumque ante cortinam, quam Græci vocarunt Tripoda, astitisset, sciscitatus est: Viveretne, an mortuum esset, quidquid in manu teneret? Ratus, se facile in utramque partem datum responsum refutaturum esse. Tum Vates de Numinis instinctu hæc fertur cecinisse.

*Quidquid adest tectū, tua quod nunc dextera celat;
Vel vivit, vel jam moritur: nostrique videbunt
Alterutrum in prolato oculi, sed te penes hujus
Arbitriū facti est, & ad hoc mens nostra recurrit.
Discendum hinc est, in rebus Divinis maximè, sed
& erga sapientes, non ferè quidquam valere fraudes,
& astutias improborum.*

PISCATORES.

CUm Piscatores diu, multumque defatigati, nihil capere potuissent, tadio tandem affecti perdita opera, tristes domum redire parant. Tum de improviso Thynnus à reliquis

piscibus agitatus saltu in navigium illorum se dedit, quo potiti, cum præda, & lætitia abiére.

Indicat fabula, sæpé número forté fortuna obvenire ea, quæ nulla arte, ac ratione parari potuerint.

FRAUDULENTUS.

Periculosé ægrotans Pauper, vovit centum se Bobus rem divinam Diis facturum esse, si convaluisset. Dii illum, fide habita, sanitati pristinæ restituerunt. At ipse confirmatus, panuceos Bobes centum finxit, & Diis immolavit. Quam rem, cum indigné tulissent Dii, exacturi pœnas perfidiæ, immisère illi somnium, quo juberetur in certo loco littoris terram effodere; quod ipse inventurus esset mille Atticas minas. Quó cum expergefactus cupidé perrexisset, & aurum quæreret, captus á pyratis fuit. At ille similiter, ut Deos antea, & hos fallere tentans, pollicetur pro suo corpore talenta mille, immanem pecuniæ summam. Sed cum illi huic minimé crederent, abductus, & mille denariis vendatus fuit.

Fabula docet, mendacia, mendacesque homines Diis esse invisos.

RANÆ.

Incolebant Ranunculi duo paludem, qua Syderis calore, ut æstate fieri solet, exsiccata, relictis sedibus illis, pergebant quæsitus alias.

Cum

Cumque venissent ad profundum puteum: Hic, inquit unus, commodè manebimus, neque facile alium locum meliorem invenire poterimus. Cui respondet alter: Placere & sibi locum, sed arbitrari se, prius quàm illo desilirent, considerandum, si quo casu & illæ aquæ recessissent, qua ratione de puteo redituri essent.

Docemur hac fabula, nihil esse omnium rerum imprudenter aggrediendum; sed, ut dici solet, in principii capite, quasi pedes finis contemplari unumquemque debere.

SENEX, ET MORS.

CÆciderat ligna in sylva Senex, quorum fascibus sublato, domum redire cœpit. Progressus autem multum sanè viæ, cum defatigatus esset, & onere, & itinere, deposito lignatu, acquiescens, cōsiderare ipse secum ætatis, inopiæ, solitudinis misérias, & clara voce invocare Mortem, cujus auxilio facile liberari se ab omnibus malis posse, diceret. Tum Mors exauditis precibus illius coram assistens, quid velit, percontatur. At Senex territus, & quem jam Mortis pigeret, Nihil enim, inquit, sed requiro aliquem, qui onus paululum allevet, dum ego rursus subeo.

Docet fabula, ad præsentiam Mortis omnes refugere, neque quidquam esse tanti doloris, aut cruciatibus, quòd vitæ dulcedinem diluere possit.

ANUS, ET MEDICUS.

Laborans Anus ex oculis, accessit Medicum, mercedemque pactam, ut sanitate recepta, demum persolveret, convenit. Medicus orsus curationem, quotidie collyrio oculos perluebat, & Aniculam in lectulo cum inunxisset, in tenebris jacentem relinquebat, asportans ipse secum, quidquid fortè reperisset supellectilis, sive vasculum, seu vestimentum mulieris. Quæ cum animadverteret, se spoliari, & jam recuperato visu cerneret, vacuam relictam domum sibi, postquam accessit Medicus mercedem postulans promissam (nam & esse illam sanam, & se judicium nullorum, quibus notus fuisset morbus ipsius, defugere aiebat) non est ita, inquit, Medice: Nam prius, quam tuæ artis fortunam subirem, conspicabar passim copiosam domi meæ supellectilem: nunc verò sana, ut ais, nihil prorsus video.

Significatur hac fabula, improbos, & veteratores ipsos nonnumquam suis dolis implicari, & ledi.

RUSTICUS, ET FILII.

Rusticus vicinus morti, cum relinquere filiis suis divitias non posset, voluit excitare animos illorum ad studium diligentis culturæ, & in opere faciendo assiduitatem. Accersit igitur illos ad se, atque ita loquitur: Mei filii, quo
in

in loco res meæ sint, videtis: Vobis autem, quid-
quid potui in mea vita comparavi; idque to-
tum in vinea nostra quarere poteritis. Hæc cum
dixisset, pauló post moritur Senex. At Filii,
quód crederent, in vinea illum thesaurum ali-
cubi abscondisse, arreptis ligonibus, solum uni-
versum effodiunt, ac thesaurum quidem inve-
nere nullum: terra autem fodiendo perculta,
vites uberrimum fructum tulére.

Docet fabula, labores & operas sūmas divitias esse.

HERUS, ET CANES.

IN prædio sub urbe quidam tempestate inclu-
sus, primum Ovibus mactatis vitam sustenta-
vit, mox durante illa, ne á Bobus quidem arato-
ribus abstinuit. Quæ cum Canes fieri viderent,
consilium inter se aufugiendi illinc inièrunt,
quód non sperare posse viderentur, ibi loco-
rum securos futuros, ubi Bobus aratoribus
non parceretur.

*Monet fabula, illos fugiēdos in primis, apud quos ne
domestici quidē, & necessarii in tuto esse videātur.*

MVLIER, ET GALLINA.

MVlier vidua Gallinam habebat. Quæ sin-
gulis diebus ovum unum pariebat, quæ
si curaret diligentius, & saginaret Gallinam,
sperandum esse existimabat, ut bina, aut ternaria
illa quotidie ova pareret. Cum autem cibo fu-
perfluo opima Gallina, & pinguis facta esset, pla-
né tunc parere ova desuit.

Ostendit fabula, cupiditatem, & avaritiam sæpè detrimentosam esse.

VULNERATUS A CANE.

Quem Canis momorderat, circumiens Medicum quærebat. Cui notus quidam obviam factus, cognita re, suavit, ut in panem recentem exprimeret cruorem, & saniem vulneris, atque comedendum hunc abjiceret Cani, à quo læsus esset: id enim salutare ipsi futurum esse. Tum saucius cum risu, Hoc remedio, inquit, ego scilicet in me omnium, qui in orbe sunt, Canum morsus irritavero.

Docet fabula, nullo beneficio prava ab injurijs deduci, atque plerumque reddi benignitate aliorum deteriores.

ADOLESCENTES, ET COCUS.

CUM fortè prope Cocum Adolescentes duo versuti, atque furaces assedissent, occupato Coco rebus suis, unus horum rapuit frustum carnis, & alteri tradidit, qui demisit in sinum. Cocus postquàm ad carnes respexit, & abesse aliquid sensit, qui sciret adfuisse præter duos istos neminem, repetere ab illis amissum frustum coepit. At is, qui de altero acceperat, dejerat, se non abstulisse, qui verò ipse sustulerat, penes se non esse. Cocus, intelligere improbos esse, & veteratores; et mihi quidem, inquit, quid factum sit ignaro, verba dare potestis, Deum autem profectò non fallitis.

Deterret fabula à fallacia, & fraude sermonis, & perjurio: nihil enim horum non manifestum Deo est, quamvis fortè hominum animadversionem effugiat.

FELIS, ET MURES.

IN domo quadam, magna copia murium diversabatur. Hoc Felis cum comperisset, eodem se contulit, & venatione, atque captura Musculorum benè aliquantisper victitavit. Cum autem Mures animadverterent, suum numerum quotidie fieri minorem, & quod à Fele consumerentur, statuerunt, se intra suas cavernulas, & iis in locis continere, in quæ pervenire illa non posset. Felis cum Mures non magis, ut soliti fuerant, procurrere videret, statuit fraude ellicere, seque, quasi mortua esset, de clavo quodam suspendit. Quam conspicatus fortè desuper Musculus, Heus tu, inquit, si te in sacculum conversam esse sciam, numquam tamen commissurus sim, ut ad te propius accedam.

Docet fabula, prudentes non pati sese iterum improborum dolis falli, ubi illorum fraudes semel fuerint experti.

THYNNUS, ET DELPHINUS.

THynnus, Delphinum persequentem fugiens, cum incitatissimo ferretur impetu, fluctibus ad insulam appulsus, in illam unâ cum Delphino ejicitur. Ibi Thynnus conversus, & Delphinum conspicatus vita defici, non sibi jam magis suam mortem tristem futuram esse

ajeat, qui cerneret authorem illius unâ secum interiturum.

Hæc fabula demonstrat, æquiori animo suas misérias ferre homines solere, si illarum authores iisdem irretiri intelligant.

MEDICUS, ET ÆGROTUS.

DUcebatur funus: hoc Medicus, cujus opera in morbo usus fuerat mortuus, comitabatur. Atque ibi cum aliis, qui funus prosequerentur, multa verba faceret, si vino abstinisset iste, inquit, ac celeritè alvus fuisset humidior facta, ut purgaretur, poterat convalescere. Tunc de amicis unus, Hæc, inquit, qua lingua nunc dicis, cum occasione amissa, frustra memorantur? Quo tempore verò rectè, ac utiliter fuissent dicta, eo reticuiſti.

Monet fabula, necessario tempore succurrendum laborantibus.

AUCEPS, ET ANGUIS.

EXiit ad aucupium cum visco quidam, & arundinibus, ac Turdum fortè in alta arbore sedentem conspicatus, intendere, atque construere calamos, & viscum allinere coepit, defixis in Turdo oculis, atque spe sua. Inter hæc miser Anguem latentem in herba calcat; à quo irritato ictus, & lethali accepto vulnere, jam moriens, Me miserum, inquit, qui dum alteri insidias struo, ego circumventus, & captus pe-

Docet.

Docet fabula, eos, qui aliis malè consulere studeant, sibi interdum primis malum acverjere.

CANIS, ET COCUS.

CANIS in culinam introgressus, occupato Coco, neque animadvertente, corculum pecudis rapuit, & aufugit. Quem his verbis Cocus fertur esse profecutus: Age, nunc hoc abstuleris impunè. Sic tamen habeto, te posthac ubicumque conspectus sis, cautiùs a me observatum iri: nec enim cor abstulisti à me, sed cor mihi attribuisti.

Id fabula docet, rebus adversis intelligentiam excitari.

CANIS, ET LUPUS.

IACEBAT fortè ad stabulum dormiens Canis, quem oppressum, dilaniaturus Lupus, mitigatur commoditate orationis, & blanditiis promissorum. Vides enim, inquit Canis, quam hoc tempore extabuerit macie corpus meum: nam non diu est, cum gravissimo morbo liberari cœpi. Et propè est tempus dictum nuptiis herilis filii: tunc ego sagina nitorem pristinum facile recuperavero, ut postea lautè de me epularurus esse videare. His verbis Lupo persuasit, ut in præsentia se dimitteret. Post dies aliquot reversus ad idem stabulum Lupus, videt Canem sub tecto domus jacentem placidè acquiescere, quem ad se descendere jubet, & facere promissa. At Canis illum deridens, Ego tibi, inquit,

Lupe, consilium dare volo: Ne si posthac unquam me ante stabulum sopitum deprehenderis, ullas magis nuptias expectes.

Indicat fabula, homines sapiētes, si qua fortè in re offenderint, aut periculum adierint, non committere, ut se eidem iterum discrimini committant.

CANIS, ET GALLUS.

Canis, & Gallus, societate inita, unà iter faciebant. Noctu in agro deprehensi, cum tenebræ viam obscurarent, sic acquiescendum statuere, ut Gallus in arboris ramis insideret; inferius autem in cavum truncum irreperet Canis. Cantante autem suo more Gallo, excitata Vulpecula accurrit, atque illum hortatur, ut descendat: cupere enim sese complecti avem tam grata, & suavi voce præditam. Cui respondit Gallus: janitorem, qui fores pandat, prius suscitandum esse, quàm ipse descendere possit. Stulta Vulpecula, non prævisa fraude, ad arborem accedit propiùs, & janitorem quanto potest altissimo gannitu ciet: ergó Canis expectatus subito in Vulpeculam insilit, & correptam dilaniat.

Docet fabula, vim, & injurias inimicorum, quibus ipsi pares esse non valemus, ad alios potentiores calliditate consilii avertendas esse.

LEO, ET RANA.

LEO, auditis Ranae clamoribus, quos illa toto rictu edebat quàm maximos, primum per-

percelli animo valde cœpit, quod crederet, ingentem animantem esse authorem tanti clamoris. Animo tamen confirmato, circumspicere, & contra illum clamatorem, quisquis esset, sese parare, & ad pugnam accingere. Cùm videt prorrepentem Ranam de propinquo lacu: ibi Leo simul indignatione, simul etiam pudore affectus, pede illam conculcatam attrivit.

Docet fabula, non esse ad quemlibet strepitum expavescendum, neque nos, inexplorata re, terreri oportere.

LEO, ASINUS, ET VULPES.

A Micitiam quodam tempore, junxere inter se Leo, Asinus, & Vulpes; atque ita communiter venatum exiere. Copiosa autem prædâ partâ, jubet Asinum Leo illam dividere: qui simpliciter in tres æquales partes distribuens, forte putabat, decerni oportere, quam quisque deberet sumere. Ob hæc Leo ira commotus, in Asinum irruit, & dilacerat, atque devorat miserum. Tum Vulpem dividere jubet. At illa in unum acerbum congestis universis, sibi exemit parvulam portiunculam, atque hanc justam divisionem esse dixit, ut Leoni, cujus non solum auspiciis, sed etiam laboribus omnia essent quæsita, plurima extra quidem sortem cederent. Cui Leo, Quis te, inquit, optima Vulpecula, tam scite partiri docuit? Asini, respondit Vulpes, mi Leo fortissime, Asini focii nostri casus.

Docet fabula, solere aliorum calamitate, & malis prudentiores reddi homines.

LEO, ET URSVS.

CUm in Hinnulum forté fortuna unum eodem tempore Leo, & Vrsus incidissent, uterque illo potiri volens, acerrimé secum conflictari cœperunt; atque ita unus afflixit alterum, ut oborta vertigine ambo in terra prostrati jacerent. Vulpecula autem, quæ eventum pugnae expectasset, cum videret, illos esse viribus defectos, & Hinnulum relictum in medio, ipsum illis semiapertis oculis intuentibus, abstraxit. Quod cum illi prohibere non possent, Infoelices nos igitur, intercidentibus verbis, inquit, Vulpeculae causa dimicando perimus.

Sepé de aliorum laboribus fructum alii percipiunt.

DIVINATOR.

Divinator in foro respondebat consulentibus: cum subito nuntius illi advenit patere fores domus ipsius, neque intus quidquam reliquum, sed omnem supellectilem esse direptam. Quo perculsus animo ille exiit, & curriculo ad aedes suas contendit. Hunc conspicatus festinantem quidam, Heu tu, inquit, cum alienarum rerum prædictiones profitebaris, cur tuas negligebas?

Notantur hac fabula ii, qui, cum ipsi perperam vivant, aliena omnia curare, & corrigere oratione sua non dubitant.

FORMICA, ET COLUMBA.

Formica sitiens, in fonticulum se demiserat; sed undis ablata, veniebat jam in periculum, né suffocaretur, cum non esset ubi consisteret. Hoc Columba cernens de arbore juxta fontem enata, defractum ramum in aquas abjecit, cui adhærescens Formica, mortem evasit. Pauló post adfuit Auceps, & arundinibus dispositis visæ Columbæ insidiari cœpit. Cui metuens Formica, ad Aucupem inter opus arrepsit, & ita vehementer illum pupugit, ut arundines præ dolore abjiceret, atque harum strepitu territa Columba avolavit, ac periculum vitavit.

Docet fabula, erga benemeritos esse nos gratos debere

VESPERTILIO, RUBVS, ET HIRVNDINO.

Vespertilio, Rubus, & Hirundo, consociatis rebus suis mercaturam facere decreverant. Tum Vespertilio aliunde pecuniam mutuó sumptam pro sua portione ad negotia communia contulit. Rubus autem vestem; at Hirundo æs. Atque ita omnibus compositis, navem conscenderunt. Provectis veró in altum, tempestate frangitur navis, & vix sua corpora, & vitam, rebus omnibus amissis, servare potuerunt. Sed ex eo tempore Hirundo littora frequentat, sperans fore, ut expulsum æs fluctibus recuperet. At Vespertilio metu creditorum, interdium latitat, & noctu volitat. Verum Rubus non cessat prætereuntium vestes arripere, si fortè recipere suam possit.

Osten-

*Ostendit fabula, earum rerum, quibus operantur
dederimus, cura nos semper teneri.*

LIGNATOR, ET MERCURIUS.

Cædebat quidam ligna juxta fluvium, cui cum inter opus excidisset fortè securis, in flumen delata, & demersa fuit. Tum ille inops consilii, in ripa assidens, deflere fortunas suas, & lamentari miserè. Mercurius verò, qui fortè præteriens, querelas illius cognovisset, misertus hominis, aquas subiit, attulit securim, non eam quidem, quæ amissa fuerat, sed auream, & an hæc esset, quam perdidisset, interrogavit. Qui cum suam illam esse negaret, extulit alteram argenteam: sed ne eam quidem agnoscente Lignatore, postremo ferream attulit: quam lætus homo, suam esse dixit. Hac probitate delectatus Deus, universas illi secures donat. Ita ut acciderat, cum postea narraret plurimis, unus in simili eventus spem vocatus, & ipse in præterfluentem securim suam abjicit, & prope eum mox assidens plorare, atque lamentari. Huic, ita ut dudum alteri, Mercurius se obtulit, & causa lachrymarum audita, auream protulit securim, interrogans, ea né esset, quam delapsam in aquas quæreret? Quam cum magno gaudio statim agnoscerè se, & eam esse dixit. At Mercurius, mendacem, & impudentem hominem adversatus, & se à conspectu illius, & auream securim una se eum abstulit, neque projectam in fluvium regulit.

Fabula docet, non minús malis Deos adversari, quàm prodesse bonis solere.

ÆGROTUS, ET MEDICUS.

ÆGrotus quidam à Medico suo interroga-
tus, quo pacto præteritam noctem pere-
gisset, respondit, se admodum sudasse. Hoc in-
quit Medicus, bonum est. Postridie reversus, &
similiter percontatus ægrotum, audivit, horro-
re fuisse ipsum vehementi concussum. Hoc, Me-
dicus, bonum, inquit, & ipsum est. Tertiò scis-
citus, quomodo haberet, cognovit aquam in-
ter cutem effusam affligere hominem. Sed, & hoc
bonum esse dixit. Digressò Medico, accessit ex
amicis unus ad ægrotum, & quid sit, inquit, &
quo in loco sunt res tuæ? Optimo, inquit Ægro-
tus: nam multitudine bonorum extinguo.

*Fabula indicat, non aliis homines magis succide-
re, quàm iis, quos in suam gratiam mentiris, & à
quibus assentationibus se falli animadverterint.*

ASINVS, ET OLITOR.

Serviens apud Olitorem Asinus, cum perpe-
tuis laboribus fesso pabulum exiguum præ-
beretur, precibus suis Jovem exoravit, ut illo
domino liberatus, ad alterum perveniret. Ita
venundatus, nactus est herum Figulum. Quo in
servitio, cum & luti, & vasorum oneribus gra-
varetur, minús sibi videndum putabat, & mul-
tò quàm priús, majoribus precibus, ut libera-
retur, Jovem flagitabat. Jove igitur volente,

tertió venit, addictusque fuit Cerdoni. Apud quem, cum quæ gererentur, videret, Heu mihi, cum gemitu, inquit, quantó priores servitutes tolerabiliore erant! Nam ab hoc intelligo etiam pelli meæ periculum imminere.

Fabula ostendit, tunc maximè homines veterè fortunam requirere, cum novam experiri cœperint.

AUCEPS, ET CASSITA.

Auceps laqueos disponebat, & struebat insidias avibus: cujus opera contemplans Cassita, quid gereretur admirans, accessit propiús, & sciscitatur de homine, quid struat? Respondit ille, se urbem condere. Atque omnibus perfectis, occultat se intra ramos arborum. Cassita ad novam urbem aspiciendam celeriter advolat, & laqueo implicita capitur. Cumque accurrisset Auceps, tristis hæc illa, si tales urbes condis, inquit, non facilè multos incolas reperies.

Fabula monet, malè coli, atque habitari cum oppida, tum domus crudelitate, & rapinis Principum.

VIATOR.

Itinere quidam longo fatigatus votum fecit, dimidium ejus, quod reperisset, se Mercurio consecraturum: cum autem incidisset in sacculum refertum palmis, & amygdalis, illo sublato, fructus quidem comedit; nucleos autem palmarum, & amygdalarum testas in aram imposuit, quòd se solvere votum diceret, atque inventa cum Mercurio partiri, de quibus extima, & intima illi offerret,

Casti-

Castigantur hac fabula avari, qui etiam Deorum ipsorum respectum postponunt cupiditatibus suis.

PUER, ET MATER.

ITabat in ludum litterarium Puer parvulus, atque illic condiscipulis suas tabellas negligentius asservantibus, suffurari eas, & afferre Matri solebat. Ea Pueri furtis delectabatur: tantum aberat, ut ob delicta filium suum castigaret. Itaque ille, quod in pueritia facere assueverat in parvis, grandior in magnis etiam exercere cœpit. Deprehensus autem quodam tempore in manifesto furto, & capite damnatus, ad supplicium cum duceretur, valde obsecravit carnificem, ut sibi Matris, quam sequi cum lachrymis, & ejulatu animadverterat, compellendæ posteratam faceret. Qua re facile impetrata, os ille, tanquam arcanam quandam orationem habiturus cum Matre, ad aurem ipsius applicat, & mordicus hanc arripit. Quod factum non solum Matre, sed tota etiam multitudine indignè ferente, neque solum ut furi faciente convitia, sed etiam, ut impio, docuit ille, Matrem se ultum, utpotè causam sibi exitii, & ignominiosæ mortis. Si enim, cum quondam, inquit, ad eam pueriles afferebam tabellas, me castigasset, non processissem eousque audaciæ, quâ nunc ad crucem adigor.

Fabula monet, neglecta delictorum supplicia in causa esse solere, ut illa majora fiant, & cumulatior

F A B U L Æ
PASTOR, ET MARE.

Pastorem, qui gregem suum forté appulisset ad Mare, cum cerneret, illud stare placidum, & quietum, cupiditas incessit navigandi, & mercaturas faciendi. Venditis igitur ovibus suis, mercatur palmas, & in navem imponit, atque in altum provehitur. Orta autem tempestate, cum periculum esset, ne navis fluctibus deprimere-
tur, mercibus ejectis in undas, ægré vacua navis fuit conservata. Post dies pauculos, cum ad Mare Pastor tristis sederet, prætereunte quodam, & secum tranquillitatem Maris, nam tempestas abierat, admirante: Ego, inquit Pastor, scio, quid sibi velit hæc Maris tranquillitas: alias palmas profectó quærit, quas devoret.

Docet fabula, malis acceptis homines cautiore in posterum reddi solere.

MALUS, ET PIRUS.

Certamine de forma præstanti inter Pirum, & Malum orto, cum illæ multis inter se verbis disceptarent, Rubus de propinqua sepe: Finem tandem, exclamat, obsecro rixarum faciamus.

Fabula ostendit, in dissentionibus potentium etiam infimos principatum querere.

T A L P A.

TAlpa animal est oculis captum. Hoc ad matrem aliquando suam, Morum video, dixit atque iterum: thuris odor complevit nares meas.

Tertió, sonitus æris attigit aures, inquit, meas. Cui mater respondit, se intelligere de dictis, non modó ipsum lumine, sed odoratu etiam, atque auditu privatum esse.

Fabula notat, gloriosos, & Thrasones istos, quidum se mirificè ostendunt, & jactitant, in minimis, sæpe deprehensi redarguuntur.

PAVO, ET MONEDULA.

CUM haberent comitia volucres Regi creantur do, petiit Regnum Pavo, quod se ob formam eximiam illo dignum præ cunctis esse diceret. Qui cum omnium suffragia laturus videretur: Hic tamen Rex, inquit Monedula, si fortè sit factus, & Aquilam hostem habuerimus, quidnam opis, auxiliive poterit afferre?

Monet fabula, in Principibus eligendis nõ speciem modó, sed etiã virtutẽ, & sapientiã spectare oportere.

APER, ET VULPES.

VIdens Vulpecula ad truncum arboris acuerentem dentes Aprum, interrogat illum, quo consilio faciat, cum nulla urgeat necessitas, neque bellum instet? Cui Aper respondit: Sibi periculum si fortè adeundum sit, non otium tunc futurum ad acuendos dentes: ergo se rectè, dum concedatur tempus, ad eventum pugnae præparare.

Monet fabula, ut ad pericula nos præparemus.

CASSITA.

DUM escam appetit, irretita laqueo Cassita, deplorans fortunam suam: Me miseram,

& infelicem, inquit, volucrem! Non ego aliis aurum subdixi, non argentum rapui, nihil invasum rei ullius pretiosæ, sed parvulum tritici granum mortem mihi affert.

Illis fabula narratur, qui parvi lucelli gratia maxima sæpè discrimina non dubitant adire.

HINNULUS.

Hinnulum cum Cervo sic locutum aliquando ferunt: Mi pater, cum multo sis major canibus, & pedum his celeritate præstes: præterea cum tibi sint ardua cornua, quibus à te vim propulsare facile possis, qui fit, ut Canes tantopere metuas? Ibi Cervus ridens, mi nate, vera, inquit, memoras: Mihi tamen nescio quo pacto semper accidit, ut audita Canum voce, in fugam statim convertar.

Fabula docet, eos, qui natura formidolosi sint, nulla cohortatione confirmari posse.

LEPORES, ET RANÆ.

Lepores quodam in conventu de miseria, & fortuna infœlici vitæ suæ conquesti, quod & à bestiis illi, & ab hominibus impugnarentur: nam & Canibus, & Aquilis, & omnibus prope modum feris carnivoris sese direptioni, & prædæ esse; tum sibi mortem ultrò conciscere velle decreverunt. Statuebant enim, multo esse satius semel interire, quam sempiterna formidine agitari. Itaque re probata universis, ad proximam paludem cuncti impetu maximo ferebantur, ut

in

In aquis demersi suffocarentur. Ranae autem, quae fortè in herbis juxta paludem enatis incubabant, incursione Leporum territæ, subito omnes in paludem se fugientes dimisere. Tum unus inter Lepores reliquis sapientior, state, inquit, socii, neque in vos ipsos gravius quidquā consulite: nā nos quoque, ut videtis, quædam animantes metuunt, quas scilicet esse miseriore nobis oportet.

Fabula ostēdit, afflictiis aliorū miseria solatio esse.

ASINUS, ET EQUUS.

Videbatur Asino beatus esse Equus, qui tam accuratè, & copiosè pasceretur, cum sibi ne paleæ quidem post maximam defatigationem abundè præberentur. Fortè autem bello exorto, cum in prælium ab armento Equus ageretur, & circumventus ab hostibus, post multiplices labores pugnae tandem saucius collaberetur: Hæc igitur omnia conspicatus Asinus, quàm paulò antè fortunatum esse Equum censuerat, tam miserum, & infœlicem tunc esse judicabat.

Docet fabula, non esse Principatus, & opes propter splendorem appetendas, sed in consideratione invidia, & discriminum, in quibus Principes, & opulenti versantur, boni consulendum tenuem fortunam, & mediocritatem vitæ.

A VARUS.

AVarus, & pecuniæ magnus amator quidam, agris, domoque sua, & supellectili, ac vestimentis venundatis, aurum, quod de pretio illorum

coegerat, liquefactum in unam massam refundit, atque redigit, & hanc obruit terra. Quo autē loco aurum, eodem & animū, ac cor suū sepeliit. Itaque illō quotidie venire, & contemplari divitias suas, & magnam capere intuitu voluptatem. Hoc animadverso quidam, qui propē operis nescio quid facere consueverat, ratus, id quod erat, aurum defodisse illic hominem, cū Avarus satiatu aspectu terræ, qua tegetetur aurum, discessisset, accurrit; & eruta terra, aurum reperit, atque aufert. Mox Avarus, ut solebat, revertitur: cūque vidisset, quod in terra factum fuerat, lamentari cōpit miserabilem in modum, & tenuem vellere capillum, & Deos, atque homines incusare. Quē prateriens quidam cū cerneret in mœrore esse maximo, quid acciderit, interrogat: & re audita: Heus tu, inquit, ne plora, neve tantoperē afflige animum tuū: nihil enim, ut videtur, damni fecisti, qui tunc etiam, cū haberes aurum, caruisti auro. Quare nunc repone istum in locum saxum quodpiam, tibi que persuade, ibi conditum esse aurum. Nam nihil prorsus interfuerit, neque alterum altero majori tibi usui esse poterit. Neque enim cū adhuc aurum defossum istic esset, a te usurpabatur.

Significat fabula, frustra possideri ea, quibus nō utaris; neque esse fructū divitiarum, nisi in harum usu.

ANSERES, ET GRUES.

IN uno quodam prato pascebantur Anseres, & Grues. Adveniente Aucupe, Grues levitate sua

ſua adjuti facilè avolant : at Anſeres impediti gravitate , dum moliuntur fugam , ab Aucupe apprehenduntur.

*Oſtendit fabula , urbe capta , cùm pauperes ple-
rumque vim hoſtilem effugiant , divites in poteſta-
tem hoſtium venire, & in ſervitutem abduci.*

TESTUDO , ET AQUILA.

MAgno peré orabat Aquilam Teſtudo , vo-
lare ſeſe ut doceret. Aquila oſtendebat
Teſtudini , rem illam petere contrariam naturæ
ipſius. Sed nihilominus illa inſtare , & obſecrare
Aquilam, ut ſe volucrem facere vellet. Itaque un-
guis arreptam Aquila ſuſtulit in ſublime , & la-
xatis illis Teſtudinem dimiſit, ut per aerem ferre-
retur, quæ delata in rupes comminuta interiit.

*Fabula docet , multos cupiditatibus ſuis obcæca-
tos , conſilia prudentiorum reſpuere , & in exitium
ruere ſtultitia ſua.*

C E R V U S.

Cervus altero oculo captus juxta mare pa-
ſci conſueverat, ita ut integrum oculum in
terram haberet verſum : nihil enim periculi vi-
debatur á mari impendere. Cùm autem fortè
navis præterveheretur , qui in illa erant , directæ
in Cervum ſagitta incautum confixere. At ille
içtus, me miſerum, inquit, quantoperè falſus fui,
quía terram metui , fretus undis , è quibus mihi
mors immittitur.

Sapè, ait fabula, quæ nocitura homines putaverint,

ea ledere non solere : contrá quæ profutura sperarint, ab iis maximis interdum damnis affici.

C E R V U S.

Cervus fugiens venatorem, subiit antrum, quod forté in fuga conspexerat. Ibi incidit in Leonem, á quo cum dilaniaretur : Heu mihi, inquit, cur non potius in hominum, quàm sævissimæ bestiæ potestatem veni!

Significat fabula, homines interdum parva pericula declinantes, in maxima se conjicere.

CERVA, ET VITIS.

Cum fugeret Cerva insequentes venatores, occuluit se sub vite. Venatoribus autem paululum prætergressis, quód putaret se Cerva, jam esse in tuto, secura animi carpere pampinos, & manducare cœpit. Quorum motus, atque strepitus venatores convertit, atque illi, quod reerat, arbitrati, sub vite bestiam aliquam latere, accurrunt, & visam Cervam jaculis configunt. Quæ moriens : Meritó, inquit, hoc mihi evenit, quæ violare non dubitarim servatricem meam.

Docet fabula, ultionem Numinis non effugere eos, qui pro beneficiis malefacta rependant.

ASINUS, ET LEO.

Versabantur in eodem loco Asinus, & Gallus Gallinaceus. Irruente autem Leone, exclamat Gallus, ac Leo (dicitur enim vocem Galli non ferre) aufugit. Asinus se metui putans, cursu fugientem Leonem persequitur. Progres-

lus autem longias, cū non magis jam exaudiretur Galli vox, Leo substitit, & Asinum arreptum devoravit. Qui cū interficeretur: Me insanum, & dementem, inquit, qui, nequaquam bellatore patre procreatus, ad pugnam me incitaverim!

Fabula significat, sepē imbecilles per occasionē adoviri territōs inimicos, sed eosdē gerentes se improvidē, & elatē a cōfirmatis facili, & celeriter opprimi.

OLITOR, ET CANIS.

DElapsum in puteum Canem, Olitor servare, & retrahere cupiens, demisit & eodem se ipse. Canis vērītus, ne descendisset sibi nocendi gratia, & ut suffocaret demersum, dentibus illum petere, & morflu lacerare. Tum saucius Olitor cum dolore: Jure mihi, inquit, hoc accidisse fateor. Cur enim, authorem ipsum sibi interitus ego servare volui?

Hec narratur fabula cōtra stultitiā, & injustitiā. Narratur & talis fabula.

AGitasse quemdam assellum juxta præcipientium quoddam, & assellum semitam angustam, atque lubricam, quantumcumque ille, qui agebat, conaretur retrahere, voluisse ingredi. Tum iratum hunc tandem detrusisse Asinum in rupes, cū diceret, ut Horatius dixit:

Quis enim invitum servare laboret?

ANGUIS, ET CANCER.

AMicitiam junxerant Anguis, & Cancer, & unā vivere in domestico quōdam familiaritatis

tatis usu statuerant. Sed Cancer, animal simplex, & probum, cum socii, & necessarii sui fraudulentia, & calliditate admodum offenderetur, sæpe hortatus fuit Anguem, ut mores illos suos veterarios exueret. Anguis non modo non obtemperare rectè monenti socio, sed fieri etiam in dies deterior, atque versutior. Quodam igitur tempore Cancer sopitum invadit, & forcipe sua captum strangulat. Qui cum mortuus jaceret directus: Ita te, inquit Cancer, viventem, rectum, & simplicem esse oportebat, si ferri tuam consuetudinem à nobis postulabas.

Indicat fabula, eos, qui in amicitia fraudulenter versentur, ipsos sese vehementissimè ledere.

PASTOR, ET LUPUS.

Repertum Catulum Lupi parvulum sustulit Pastor, & ablatum secum inter canes eduxit. Qui corroboratus, si fortè Lupus ovem rapuisset, insequebatur cum canibus & ipse. Cum autem Canes interdum assequi Lupum non valerent, ac se reciperent, hic persequens dum ad illum perveniret, non magis se fugientem sui generis animantem, particeps esse prædæ solebat. Postea à sagina revertebatur & ipse. Quod si fortè Lupus externus oves rapere cessaret, ipse clanculum jugulabat, & devorabat cum Canibus, donec his compertis, Pastor eum suspensum de arbore necavit.

Fabula dicit, naturæ pravitate bonos mores non producere

DEcumbebat in antro suo senio confectus Leo , & insuper morbo correptus. Ad quem visendum omnes animantes convenerant, præter Vulpem. Hac occasione captata, Lupus Vulpem gravissimè accusare , quæ tam superbè despiceret Regem suum , neque illum ægotantem viseret. Hæc illo declamitante , advenit Vulpes , & de clausula orationis , quàm vehementer accusata esset , intelligens , & cernens Leonem fremere ira , consilium cœpit callidum & se defendendi , & ulciscendi inimici : ac dicendi copia impetrata : Quænam igitur de cunctis animantibus , inquit, tanta cura , solitudineque afficitur de salute , & vita Regis , quanta ego, quæ omnia loca peragro vestigans medicinam, qua sanari posse videaris ? Ac nuper tandem inveni , qui remedium demonstraret , præsens quidem , atque efficacissimum , ut videtur. Quodnam ? lætus nuntio , inquit Leo. Lupi , inquit Vulpes , pellem modò detractam , & adhuc calentem oportebit te circumdare ventri , & costis. Hoc audito, ita Leone imperante , Lupo misero pellis diripitur , & Leoni applicatur. Cui jacenti , insultans verbis Vulpecula : Non irritare , inquit , te Principis animum , sed molire potiùs , & flectere oportebat.

Fabula docet , qui alteri struat malum , eum sibi laqueos , quibus capiatur ,nectere.

MULIER, ET MARITUS EBRIOSUS.

Vixerat aliquot annis Mulier cum Viro ebrioso, & illius molestias, atque tractationem malam pertulerat. Tandem verò statuit experiri, an ulla ratione tanto malo vir suus liberari posset. Ergo eum temulentum, & obrutum vino accuratè consopit, ac mox oppressum profundissimo somno, neque magis sentientem, quàm mortui solent, humeris suis sublatum, deportat in sepulchrum vetus, & in illo deponit, atque abit. Pauló post de præteriti temporis notatione cùm conjiceret, crapulam, & ebrietatem edormisse hominem, revertitur, & monumento pulsato, siquis intus sit, progredi eum jubet. Vir, qui adhuc sanè esset somniculosus, quid velit, interrogat. At illa cibum, ait, se mortuis circumferre. Tum ebriosus vir: Ne tu mihi, quisquis es, cibum, sed potum afferto. Est enim hoc mihi contrarium, te cibi, ac non etiam potus mentionem facere. Hic mulier tristitia affecta, & manibus pectus plangens suum: Nulla, inquit, arte meliorem te fieri posse, vir, intelligo: ita consuetudine confirmatum, & in naturam abiisse morbum video.

Fabula monet, non esse assuescendum vitiosis actionibus, quòd ea, quæ sæpè, multumque fiant, etiam nolentes prosequantur.

O L O R.

Pecuniosus quidam, qui Anseres habebat domi, emit & Olorem, & inter illos aluit. Audierat,

dierat enim, suavissimum esse cantum Olorinum. Cum autem vellet ad epulas jugulare nocte quadam Anserem, ideo enim alebantur, forté cepit Olorem, quód tenebræ discrimen inter hunc, & illos fieri nullum sinerent. At Olor carmen dulcissimum, quod ajunt, illos facere sole-
re, ubi instare mortem sentiant, accinit, atque ita cognitus servatur.

Commendat fabula doctrinam, & in primis musica studia, quibus etiam mors ipsa sæpé avertatur.

MULIER, ET ANCILLÆ.

Mulier vidua, quæ texendo vitam sustentabat, solebat ad opus excitare de noctu Ancillas suas, cum quidem gallorum cantus auditi essent. At illæ diuturno labore defatigatæ, statuerunt gallum domesticum interficere, quód hujus cantu de somno dominam suscitari dicerent. Quo factó, deteriore conditione, quàm prius, esse cœperunt. Nam de hora, & tempore incerta domina, & dubitans, prima sæpé nocte famulas postea excitabat.

Indicat fabula, sæpé numero bonæ spei consilia habere exitum infœlicem.

S A G A.

Saga quædam, & mulier divinatrix, avertere se Deorum iras, & placare infesta numina posse, profitebatur. Quam ream quidam fecere, postulantes impietatis: causaque judicibus probata, cum ad supplicium illa damnata adduceretur,

retur, de turba quidam irridens: Heus tu, inquit, quæ pollicebare aliis divinæ iræ procurationem, non potuisti humanam sententiam mitigare?

Fabula narratur in magnarum rerum professores, qui minimarum sint imperiti.

F E L I S.

TRepserat in officinam Excusoris Felis, ibique repertam limam lingere coepit: cumque sauciata de lingua cruor manaret, gaudens illa eventu, quod crederet, ferrum à se lacerari, non fecit lingendi finem, donec tota lingua absumeretur.

Fabula dicitur contra eos, qui cupiditatibus, & pertinacia sua se ipsos damnis afficiunt.

A G R I C O L A.

QUI terram colebat, cum agrum foderet, aurum fortè reperit. Memor igitur beneficii, ut à Terra in se collati, & gratus, hanc quotidie fertis redimire solebat. Ergo Fortuna aliquando accedens ad illum: Cur acceptum refers, inquit, Terræ, quod tibi ego tribui, cum statuissem te divitiis augere? Nam sorte, si ita cadat, mutata, & auro delato ad alios, satis scio, te non Terram, sed Fortunam accusaturum esse.

Fabula monet, authores beneficiorum agnoscendos, & illis memoriam, atque gratiam persolvendam esse.

VIATORES.

DUO unâ iter faciebant : horum unus reper- tam bipennem sustulit. Tum alter hortari, ne sic loqueretur, ut diceret : Ego bipennem inveni: sed sic: Nos invenimus. Hoc ei, qui sustulerat bipennem, non persuadebatur. Mox visis quibusdam, qui se insequerentur cum clamore, & concitato cursu, esse eos, qui amisissent bipennem, conjiciens, perimus, inquit. At alter : Perii, inquit, dices nunc quoque, non perimus: quippe cum invenimus nolueris dicere, sed inveni.

Indicat fabula, eos, qui non fiant participes commodorum, neque in malis fideles esse socios.

R A N Æ.

RAnæ duæ vicina loca incolebant, altera paludem profundam, altera lacunam juxta viam, in qua modicum aquæ substiterat. Tum illa paludis inhabitatrix hortari alteram, ad se ut commigraret, ubi multo tutiorem vitam degere liceret. Hæc verò negare se posse avelli a consueto domicilio, atque loco. Paulo post, nihil metuentem plaustrî rotæ, quod illac ducebatur, contriverunt.

Significat fabula, homines in usum rerum futi- lium prius ferè subverti, quàm ad meliora, vel as- pirare velint, vel pervenire possint.

M E L L A R I U S.

CUm fortè abesset Apium dominus, ingressus Apiarium fur, executi favos, & alvearia

compilavit. Reversus Mellarius, & alvearibus inanibus repertis, ad illa constitit, & dolens damno suo, & quærens secum, quid ageret. Interea redeunt Apiculæ de pastu, & in illum infestæ involant, pungentesque aculeis suis, pessimè accipiunt hominem. Qui iratus: Sceleratæ, inquit, animantes, Furem dimisistis intactum, me verò curatorem vestrum affligitis?

Indicat fabula, quòd quidam per ignorantiam, aut etiam vecordiam inimicos non caveant, amicos verò aversentur, aut repellant tanquam adversarios suos.

A L C E D O.

Alcedo avis est amans solitudinis, & in alto degit; ac ferunt, insidias hominum vitantem in rupibus marinis nidificare, & excludere pullos. Hæc quodam tempore ova paritura, nidum affixit scopulo, & foetum in eo reliquit, ac evolavit ad pastum. Interea vento commotum mare, & procellis elatum, fluctibus nidum obruit, atque ova dissipavit. Reversa mater, & cognito damno suo: Infoelicem me, inquit, quæ terram, ut insidiosam, fugiens, contuli me in mare multo infestius mihi, atque nocentius.

Hæc fabula docet, quòd nonnulli mortales metuentes ab inimicis, non vitent sæpè concursum amicorum opinione sua, à quibus majoribus detrimentis afficiantur, quàm quæ dari ab inimicis potuissent.

PISCATOR.

IN fluvio quidam retibus expositis captabat Pisces. Tum ad fustem lapide alligato aquas feriens, & limum turbans, quod pellucidum erat, illis adimebat, ut temere fugientes Pisces retibus implicarentur. Hoc alius, qui prope eum fluvium habitabat, fieri, & puras aquas inquinari, moleste ferebat. Tum Piscator: Nisi, inquit, aquæ commotæ turbidæ reddantur, mihi fame pereundum sit.

Fabula ostendit, Principes sæpè civitatum suis commodis studentes, excitare seditiones consuevisse. Et turbulentos homines, cùm in pace nihil bonæ spei inveniant, ad commovendos status, & tranquillitatem publicam incumbere.

SIMIUS, ET DELPHINUS.

Solebant quondam mercatores in longinquis navigationibus assumere Catellas Melitæas, aut Simiolas, quorum lusibus tædium navigandi levaretur. Quodam igitur Atticam cum Simiolo prætervecto, non longè à Sunio promontorio regionis illius, vehementissima oritur tempestas, & inhorrescit mare; atque fluctus tanta vi concitantur, ut navis everteretur. Disiectis igitur, atque fluitantibus omnibus, & rebus, & hominibus, natat in undis & Simius. Hunc conspicatus Delphinus, misertus illius, quod esse hominem arbitraretur (singularis autem amor est erga genus humanum Delphinorum)

adnata ad Simium, & susceptum evehere ad terram incipit. Jamque in conspectu erat Piræus, ibidemque navale Atheniensium, cum interrogat Delphinus Simium: An esset & civis Atheniensis? Qui cum respondisset, se & esse civem Atheniensem, & in ea urbe nobilibus parentibus procreatum: amplius ille, an noscitare posset Piræum rogat. Tum Simius: Optimum ne illum amicum, & summum, ac in primis familiarem, inquit, meum? ratus de homine Delphinum loqui. Quo tam impudente mendacio offensus Delphinus, in mare se demersit, & vanum Simiolum in aquis suffocandum reliquit.

Contra vanitatem, & mandacia hæc fabula narratur, quæ sæpenumerò gloriosulis non solum detrimento, atque probro, sed etiam exitio fuisse compertum est.

M U S C Æ.

AD mel profusum in cella quadam advolantes Muscæ, illius dulcissimo succo jucundissime pascebantur. Sed jam saturatæ, cum avolare vellent, pedibus in tenace liquore hærentibus, nitentes etiam alas implicuerunt quasi visco quodam mellis. Itaque morituræ: O miseræ, inquit, quantillus nobis cibus interitum attulit?

Fabula reprehendit voluptarios, & liguritores, qui lenocinio dulcedinis in magna sæpè mala incurere, sæpè etiam interire soleant.

MERCURIUS, ET STATUARIUS.

A Vebat cognoscere Mercurius, quantoperē ab hominibus coleretur. Venit igitur in officinam Statuarii, specie emptoris, & primū Jovis simulacro conspecto, quanti judicaret, interrogat. Cūque audisset, æstimari denario, subridens: At Junonis hoc quanti? inquit. Aliquantulō pluris, inquit Statuarius, hoc vendo. Quā magno igitur? inquit Mercurius: faciamus enim pretium. Nummis sestertiis, inquit ille, habeto novem. Contemplans verō reliqua, vidit & Mercuriale signum, quod & ipsum licitatur. Sperabat autem cariū multō æstimatum illud iri, quippe Mercurii quod esset nuntii interpretis Deorum, cujus numen in spe lucri omnes mortales invocarent. Tum Statuarius: Si tibi, inquit, emptis signis opus est, dabuntur illa duo, de quorum pretio percontatus es, sesquidenario, & hoc in cumulum accedet.

Contra gloria cupidos fabula dicitur, qui tamen ab aliis non magni fieri consueverint.

MERCURIUS, ET TIRESIAS.

Mercurius periculum facturū divinationis Tiresiæ, formam hominis sibi accommodat, & abactis bobus illius, qui in agro pascerentur sub urbe, ad Tiresiam venit, quasi sua aliqua de re illum consulturus. Interea & de amissis bobus huic nuntius affertur. Quo damno motus Tiresias, assumpto Mercurio, in locum

editum, & patentem proficiscitur, de avium indicio furem ut cognosceret. Jubet igitur dicere Mercurium, num avem aliquam cernat. Ille, Aquillam se videre, ait, quæ volatu á læva ad dexteram ferretur. Nihil hæc ad nos, inquit Tiresias: observemus igitur aliam. Pauló post Mercurius, Cornicem conspicatus in proximæ arboris ramo insidentem, quæ nunc rostrum in Coelum attolleret, nunc terram versús dimitteret, id ipsum significat vati. Qui, gestu Cornicis intellecto: Hæc, inquit, Coelum, & Terram Cornix testatur, recepturum me boves meos, siquidem tu volueris.

Hæc fabula adversus fures uti possumus.

C A N E S.

CUI erant Canes duo, is horum alterum ad venationes assuefecit, alterum ad custodiam domus. Si quid autem prædæ partum labore venatici allatum forté esset, particeps fiebat illius & domesticus. Ferebat id molesté venaticus, & convitia ignaviæ, & desidiæ faciebat domestico, querebaturque, de suis illum defatigationibus, & sudore bené victare. Cui domesticus respondit, non se accusandum esse, sed dominum, á quo non labores, sed aliorum labore quæsitâ adsumere, edoctus esset.

Indicat fabula, imperitiæ adolescentiæ sustinere parentes culpam, qui non curarunt recté illos educandos.

PATER, ET MATERFAMILIAS.

ERat nupta cum quodam mulier iracunda, & morositate intolerabilis toti familiæ. Hic cognoscendi cupidus, utrum sua tantummodó, an etiam paterna domus ferre illam nequiret, bona cum gratia, quasi magna res agatur, ad patrem eam remittit. Post dies non multos revocatam interrogat, quám recté sibi cum familia paterna convenisset? Bubulci, inquit illa, & pastores mihi visi sunt offendi mea præsentia. Ibi vir, Mulier, exclamans inquit, si gravis, & invisita iis fuisti, qui prima luce domo egrediuntur, & ad eandem postrema revertuntur, quid de aliis suspicandum, cum quibus totos dies versata es?

Intelligendum hæc numero magna de parvis rescisci, & incerta de certis explorari solere.

HOEDUS, ET LUPUS.

HOEdus á grege aberraverat: hunc Lupus visum insequi cœpit. Qui cum intelligeret, se viribus suis malum effugere non posse, callidum consilium init, & ad Lupum conversus: Mi Lupe, inquit, video, me futurum esse cibum tuum: Tu tamen ne gravare parva in re benignè mihi facere, & quo jucundiús finiam vitam, priús carmen aliquod accinito, ad quod saltando exhilarer. Ita etiam caruncula mea suavior erit. Statuit morem gerere Lupus Hoedo, & alta voce edit ululatum, quo audito, canes accurrunt: tum relicto Lupus Hoedo fugam facere.

Sed enim jure, inquit, hoc mihi evenit: me enim, qui cocus esse debueram, cantorem agere non oportuit.

Fabula docet, nunquam feliciter naturam propriam exui, & indui alienam.

CANCER, ET VULPES.

EGressus quondam de aquis Cancer, in ripa pascebatur: hunc famelica Vulpes corripuit: cumque illum devorare vellet: Cur igitur inquit, ego, qui fluviatilis essem, terrestris fieri volui?

Indicat fabula, sua studia deferentes, & incumbētes in aliena, meritó fortunam experiri adversam.

F I D I C E N.

SOlebat quidam fidibus canendo exercere se sub testudine, cui inductum pauló anté tectōrium fuerat, ubi cum vox resonaret, valde huic illa canora videri: itaque elatus animo decrevit, & in certamen publicum theatri procedere. Ubi cum deterrimé cantaret, sibilis exactus, & plagis insuper affectus, poenas dedit stolidæ audaciæ.

Fabula hoc indicat, quosdam in scholis, & apud suos quantivis pretii sibi videri, & opinione præclara efferri, ut ad Rempublicam etiam accedere audeant, in qua regenda sæpé turpissimé se dare consueverint.

F U R E S.

FUres, qui se per ruinosum parietem in ædes quosdam insinuascent, cum quod auferre pos-

possent, nihil reperirent, Gallum forté strepentem, & cantantem comprehendunt, & secum asportant. Quem jugulaturi orantur ab eo, sibi ut parcant: suum enim cantum utilem hominibus esse, quos excitet de somno ad opera, & laborem. Tum Fures: Eó libentiús, inquit, te occiderimus, qui eos suscites, quorum vigilantia obstet conatibus nostris.

Fabula significat, malis ea maximè adversari, quæ bonis prosint. Monet & hoc, imprudentes ea sepè defensione uti, qua magis adversariorum adjuvetur causa, quàm sua.

CORNIX, ET CANIS.

CUM rem divinam faceret Cornix, pecude Minervæ mactata, ad coenam invitat Canem. Quid tu veró Deam, Canis inquit, frustra sollicitas, & sine causa sumptus facis? Ita enim illa te vehementer odit, ut ex omnibus tui generis animantibus uni tibi fidem augurii detraherit. Ideo igitur, Cornix huic inquit, sacra fero, ut mecum placata in gratiam redeat.

Docet fabula, esse multos, qui lucri spe inimicos colere, & munerari non dubitent.

CORVUS, ET SERPENS.

CUM fame Corvus periret, neque escam uspiam inveniret, forté conspectum Anguem convolutum, & apricantem capit: quo replicato, & sauciente Corvum, ictus ille: O me miserum, inquit, cui ejusmodi oblatum fuerit commodum,

modum, à quo mihi interitus immitteretur.

*Castigat fabula avaros, quibus lucri cupiditas
sæpè exitiosa esse comperiat.*

MONEDULA, ET COLUMBÆ.

Monedula animadvertens victum abundantem Columbarum, cerussa oblini nigrorem suum, & adjungit se Columbæ. Hæ secum illam cibum capere, donec tacuit, facile passæ, postquàm crocitantem audire, irruunt in eam, & abigunt de columbari. Tum revertitur ad Monedulas, quæ albatam hanc, ut alienam avem & ipsæ excludunt. Ita, quæ non contenta sua sorte meliorem secuta fuerat, utriusque vitæ commoda amisit.

Monet nos fabula, ut fortunam quisque suam amplectatur, utque cogitemus, cupiditates, præterquam quòd nihil utilitatis afferant, sæpè etiam damnosas esse.

MONEDULA.

Captam quidam Monedulam alligatam, filo devincto ad pedem illius, donat filiolo suo, cum qua luderet. Illa impatiens humanæ consuetudinis, occasionem nacta in silvas avolat: implicito autem filo arboris ramis, cum jam fame sibi moriendum intelligeret: Me miseram, inquit, & stolidam avem, quæ hominum servitutem fugiens, in mortem, & exitium me conjecerim!

Fabula indicat, quòd homines declinantes mediocria mala, in maxima interdum incurrant.

OPIFICES.

Jupiter Mercurium jussit, Opificibus omnibus dare potionem medicatam vanitate. Ille oblitus unius generis, nescio cujus, miscuit æqualiter mendacium universis: cùm autem recordaretur postea horum, quidquid relictum fuerat, id totum ebibendum prius præteritis præbuit. Ideoque cùm omnes Opifices multùm mentiantur, aliqui tamen putantur esse vanissimi.

Narratur fabula mendacibus Opificibus.

J U P I T E R.

Fuerat Jupiter creatis hominibus oblitus verecundiam quoque attribuere, cùm reliquos omnes affectus attribuisset. Ergo dubius animi non inveniens viam, qua & hanc illis infereret, jubet, ut ipsa in turbam, & multitudinem sese inferat. Quod cùm facere admodùm gravaretur, Jupiter autem, ut faceret, valde instaret, consensisse tandem hac conditione dicitur, ne libido eodém, quò ipsa, accederet; hujus enim conjunctionem, vel potiùs conspectum se tolerare non posse. Ex eo fit, ut omnes impuri, & libidinosi etiam sint inverecundi.

Narratur fabula contra impudicos, & servientes turpitudini cupiditatum.

J U P I T E R.

Cum Jupiter duxisset Junonem, invitasse ad nuptiale convivium universas animantes traditur. Quæ cùm tempestivè advenissent, sola

cessavit Testudo : de qua cūm causam moræ sci-
scitaretur , respondit illa , suam cuique domum
gratissimam esse. Itaque iratus Jupiter hac eam
pœna affecit , ut affixam perpetuō sibi domum
suam gestare cogeretur : unde & hoc est in obscu-
ra , & veteri illa descriptione hujus animantis :
Terrigena, tardigrada, domiporta, sanguine cassa.

*Fabula de iis narratur, qui suarum rerum tenui-
tatem preferunt aliorum splendori, & copiae. Monet
etiam inferiores , primum ut caveant , ne ad iram
provocent potentiores cunctatione sua. Deinde of-
fensos clementer respondendo placare potius , quā
verborum insolentia contra se irritari velint.*

LUPUS , ET OVIS.

Qui evaserat Canes saucius Lupus , cūm ja-
ceret in terra sine viribus , à prætereunte
Ove petit , de præterfluente sibi potum ut
afferret. Nam ego facilē , inquit, tunc cibum inve-
nero. Ovis, fraude intellecta , si ego potum attu-
lero, inquit, me scilicet pro cibo usus sis.

*Fabula dicitur in veteratores , & fraudulentos
insidiatores.*

LEPORES.

Lepores , suscepto bello adversus Aquilas, au-
xilium Vulpium implorarunt. Quæ res-
ponderunt , non se fuisse illis defuturas , nisi sci-
rent, & qui ipsi essent , & quibuscum bellum ge-
rerent.

Docet fabula, eos negligere salutem suam, quæ cum potentioribus inimicitias exerceant.

FORMICA.

QUam Animantem Formicam nominamus, eam fuisse quondam mortalem humani generis, accepimus. Exercuisse autem agriculturam, in cuius assiduo studio, & summa cupiditate, vicinis & res, & frumenta substrahere clanculum soleret. Qui cum, ut fit, furi multa quotidie mala imprecarentur, motus tandem Jupiter communi execratione, in animantem, quæ, ut diximus, Formica nominatur, convertit furacem Agricola. Non tamen unà cum specie mores quoque mutati fuere: nam Formica nunc quoque rura frequentat, & alienos labores ipsa percipit, atque recondit.

Fabula ostendit, naturas pravas immutatas manere in omni formæ varietate.

VESPERTILIO, ET FELIS.

Vespertilio delapsus in solum, comprehensus fuit à Fele. Quæ cum hunc dilaniatura esse videretur, petiit ille suppliciter, vitam sibi ut concederet. At enim Felis hoc facere posse negabat, quod esset capitalis hostis omnium avium. Tum Vespertilio, se non avem, sed murem esse dixit. Itaque dimissus fuit. Pauló post captus ab alia Fele, similiter petiit, sibi misero vitam relinquî. Ibi Felis, sibi hoc factu perdifficile esse, ait, quod cum

cum omnibus muribus bellum gereret. Vespertilio verò, se murem nequaquam esse affirmare, sed volucrem. Quare iterum periculum evasit, & nomine mutato, bis servatus fuit.

Instituit homines fabula ad prudentiam, ut pro tempore, & loco mutare consilia discant.

ASINUS SILVESTRIS.

Silvestris Asinus postratum in sole mansuetum Asinum cernens, beatum illum judicabat animo suo, qui & cute nitida, & benè habito corpore esset. Mox videns, eundem & onera ferre, & ab agitatore fustibus cædi: Non ego te, inquit, magis beatum esse duco: intelligo enim, cum quanta calamitate tua bona confusa sint.

Fabula docet, commoditates conjunctas cum miseria non esse appetendas.

ASINUS, ET VULPES.

Asinus indutus Leonis pelle, superbè obambulabat, & reliquas bestias territabat. Huic obviam facta Vulpecula, quæ fortè illius vocem audierat, etiam te ego, inquit, metuerem, nisi te rudere solere scirem.

Fabula docet, quosdam indoctos alienis sæpè esse admirabiles, priusquàm ipsi stultitiam verbis indicent.

ASINUS, ET VULPES.

Init amicitiam cum Asino Vulpes, atque ita communiter exiere venatum. Cùm autem Leonem conspexisset Vulpecula, verita ut evadere

dere cursu posset, calliditate periculum vitare tentat, & ad Leonem accedens, pasciscitur vitam suam pro Asini proditione. Leo tunc quidem Vulpi vitam promittit; illa verò in laqueum inducit Asinum, in quo captus cùm hæreret, neque aufugere posset, capit prius Vulpem Leo, atque ita ad devorandum otiosè Asinum accedit.

Fabula indicat, quòd sociorum suorum proditores sibi etiam ipsis plerumque exitium accersant.

CAMELUS.

CUM homines primùm Camelum aspexissent, territi granditate bestię refugere ab hac percussis animis. Mox intellecta mansuetudine illius, accessere proprius, intuitique fuere confidentius. Tandem cùm comperissent, felle carere, eò usque despexerunt, ut & frænos injicerent illi, & pueris agitandum traderent.

Fabula docet, terribiles casus consuetudine ita mitigari, ut sæpè etiam contemnantur.

COLUMBA.

ISTI enecta Columba cùm vidisset in tabula pictum cratera, rata aquam inesse, concitatoque imperu ad illum lata, inflictam alam in asseres fregit, itaque delapsa in terram à pueris capta fuit.

Fabula monet, ut caveamus, ne imprudenter aggrediamur ullas res, obsequentes cupiditatibus nostris, quòd hæ multos in maxima damna impulerint.

D I V E S.

CUM essent Diviti cuidam filiæ duæ , atque ex his altera mortem obiisset , conduxit ille mulieres , quæ in funeris pompa deflerent mortuam , quas Latini præficas dixere. Quarum miserabiles planctus conspicata superites soror : Quanta est hæc , inquit , infortunitas , id facere posse alienas , ut tam vehementer plorent , atque ejulent , cum id nos , quarum luctus est proprius , nequeamus ? Cui mater , Desine , inquit , mirari , filia mea , tantoperè istas mœrere : hoc enim pecunia accepta faciunt.

Fabula ostendit , inveniri quosdam tam avaros , qui non vereantur questui habere alienas calamitates.

P A S T O R.

EGerat Pastor oves in quercetum : ibi strato sub arbore vestimento suo , conscendit ilam , & decutere cœpit glandes , ad quas accurrentes oves , dum illas mandunt , etiam vestem pastoris dilacerant. Qui cum de arbore postea descendisset , & cognovisset dampnum , quod interea fecerant : Improbissimæ , inquit , animantes , vos aliis ad vestitum lanam suppeditatis , mihi verò , qui vos pasco , meam vestem diripuistis ?

Ostendit fabula , multos mortales alienis insciantes bonè , & suis malefacere.

PISCATOR, ET SMARIS.

S Maridem ajunt esse pisciculum parvum in cibo gratum. Hujus generis captam unam perpusillam orasse Piscatorem, qui ceperat, ferunt, ut illo se tempore amitteret, ac fineret grandescere: tunc enim illum se majore cum commodo suo facile esse recepturum. At ego, inquit Piscator, desipiam, si spe futuri boni, vel maximi, præfens é manibus dimittam, quamvis modicum.

Docet fabula, incogitantes esse, qui malint magna sperare bona, potius quam mediocribus frui.

EQUUS, ET ASINUS.

A Gitabat quidam Equum, & Asinum onustos sarcinis. Deficiente autem in itinere Asino, & petente ab Equo, ut aliqua parte oneris se levaret, si se vivum aspicere vellet, repudiavit Equus preces illius. Pauló igitur post fatigatione, & labore consumptus Asinus in via corruit, & efflavit animam. Tum agitator omnes sarcinas, quas Asinus portaverat, atque insuper etiam detractam pellem Asino, in Equum imposuit. Ibi ille deplorans fortunam suam, cum seró jam facti pœniteret: Me miserum, inquit, qui parvulum onus in me suscipere gravatus fuerim, cum nunc cogar tantum ferre, accedente etiam pelle comitis mei, cujus preces tam superbe contempseram.

Docet fabula, si superiores cum inferioribus operas suas communicent, hoc solere utrisque salutare esse.

DE FAUNO, ET VIATORE.

SAtyros, & Silenos vocant Græci ruris, & silvarum numina, qui Latinis sunt Fauni, & Silvani. Ex his unus quondam Viatorem hyemis frigore afflictum deduxisse perhibetur in specum suum misertus hominis. Cùmque videret, crebrò eum manus ori admove, & illis inhalare, rogat, quid sibi ea res velit? Respondit Viator, calefieri ita spiritu manus contractas gelu. Tum Satyrus, ne quid humanitatis erga hospitem prætermitteret, affert in phiala vinum calidum, & adhuc fervens, illoque suum fovere guttur, & stomachum jubet. In hoc etiam inspirare Viator, quòd diceret admiranti, & causam requirenti Satyro, refrigerari potum anhelitu. Ibi Satyrus eum averfatus: At tu, inquit, citò te aufer à me, & egredere de specu: nihil enim cum tua perversitate commercii habere volo, qui eodem ex ore efflas calidum, & frigidum.

Fabula significat, fugiendas amicitias dubias, & mutabiles hominum inconstantium, & levium.

VULPES, ET LIGNATOR.

AGitata Vulpecula à Canibus, longo spatio fuga confecto, devenit tandem ad casulam, ante quam Lignator findebat stipitem quer-nam: ad eum supplex confugit orans, ut sibi latebras aliquas demonstraret, in quibus, dum Venatores præterirent, occultaretur. Ille misc-

ricordia

ricordia motus suam casulam jubet subire, ibi sperare se, illam in tuto futuram. Postea recordatus, animantem illam esse nocentem, & tamen manifestè prodere supplicem non ausus, insecutis Venatoribus, & num Vulpem vidisset, percontantibus, vidisse quidem ille verbis negabat, sed manu, oculisque casulam suam indicabat, ubi volebat intelligi latere Vulpeculam. Sed Venatores, non animadverso indicio, & attendentes orationi, celeriter discedunt. Vulpes, quæ & audierat, & viderat omnia, progressa mox de casula, abire, in salutato Lignatore. Quod cum ille ægré ferret, & tanquam cum ingrata expostularet: Etenim salutem tu mihi debes, inquit, tuam, & meo beneficio vitam retines. Tum Vulpes: Agerem, inquit, gratias ego tibi, si cum oratione tua manus, & oculi consentirent. Quod si dicendum aliquid est, ego quidem linguæ benè precor, sed manus præcisas, & oculos tuos effosos velim.

Fabula contra eos narratur, qui verbis bona pollicentur, verè autem malefaciant.

HOMO, ET STATUA.

Quidam, domi suæ consecrata Divi nescio cuius lignea Statua, colere hanc, & fertis ornare assidue solebat, & petere ab hac divitias, & opes. Sed hoc cum frustra longo tempore fecisset (non modò enim non augebatur res ipsius, sed etiam diminuebatur) iratus tandem

apprehensum pedibus simulachrum terre infixit. Illiso autem forté in saxum capite, effractoque, magna vis auri effunditur, quod in eo fuerat inclusum. Hoc colligens ille: Magna est, inquit, perversitas tua, Dive, quia venerantem te neglexeris, & assilientem ditaveris.

Significat fabula, pravos non cultu, sed vi, & adversando placari.

CANIS, ET COCUS.

IN domo quadam ingens convivium apparatus batur. Invitat igitur Canis domesticus externum, secum ut epuletur. Deductus externus in culinam, videt omnium rerum ad victum necessariarum summam adesse copiam, magnas etiam ubique lauticias animadvertit. Itaque gaudio plenus: Papæ, quàm opiparè, inquit, hîc nunc convivabor! Tanto scilicet me cibo ingurgitare potero, ut satura postridie etiam duratura esse videatur. Hæc ille secum lætus murmurans, caudam, quasi adulans, Coco quassat: ille ut ab externo metuens, arreptum de fenestra eum projicit in viam. Qui cum clamore maximo aufugiens, habuit obvium sibi notum alterum canem. Hic igitur, qui fuisse eum invitatum foras sciret, quomodo acceptus esset, interrogat. Cui alter inquit: multum potavi, ut ebrius, unde exierim, ignorem.

Fabula docet, fidem non habendam iis, qui de aliorum facultatibus beneficos se futuros esse pollicentur.

PISCATOR.

Piscator artis non admodum peritus, venit cum tibiis ad aquas, & carmen accinere coepit, sperans futurum, ut ad vocis suavitatem pisces exsilirent. Sed falsus spe sua, arripuit rete, & projicit in aquas, magnamque copiam piscium extrahit. Quibus in ripa expositis, & lascivientibus: Nunc saltatis improbi, inquit, dudum autem, me tibiam inflante, quiescebatis?

Fabula dicitur de iis, quæ temerè, vel non suo loco, atque tempore fiunt.

BUBULCUS.

Bubulcus amiserat Vitulum de armento, quod custodire debebat. Tum ille silvas, & solitudines omnes abire, & requirere Vitulum. Sed multa opera, & labore magno nequicquam absumpto, votum Jovi fecit, se hœdum illi cæsurum, si esset sibi fur ostensus, qui Vitulū rapuisset. Ibi fortè delatus in saltum, videt Leonem, à quo mandebatur Vitulus. Ad cujus conspectum ingenti formidine percitus Bubulcus: Magne, inquit, Jupiter, reperto Vituli fure, hœdum me tibi ex voto debere, confiteor: sed nunc opimum bovem à me accipe, & ex illius vi, atque unguibus me eripe.

Fabula monet, esse quosdam levis animi homines optantes temerè, quæ fortè concupiverint, eaque consecuti cum sint, tum animis angi, & querere, quomodo amittere possint.

CORVUS.

CORVUS gravi morbo laborans : Mater, inquit , Deos interpella pro salute mea, & à lachrymis tempera. Cui respondit Mater : Vereor, ut meas preces ullum Numen exauditurum sit : Nullius enim tu victimis unquam pepercisti. *Fabula docet, quibus secundis rebus plurimi fuerint inimici, eos non facillè amicos in adversis reperiri.*

CICADA, ET FORMICÆ.

FORMICÆ humectatas in hyeme siccabant fruges: ad has adit Cicada esuriens, & orat, paululum cibi ut sibi impertiant. Cui illæ : Æstate, inquiunt, querere te oportuit. Non vacabat, inquit Cicada. Quid faciebas igitur ? inquiunt illæ : Cantationibus operam dabam, inquit. Tunc illæ : Si cecinisti æstate, inquiunt, hyeme saltato.

Monet fabula , ne ulla in necessaria re cessemus, ne postea egentes frustra præteritum tempus requiramus, aut aliorum opem imploremus.

GALLINA AURIPARA.

HABEBAT Gallinam quidam , quæ ovum quotidie pariebat aureum. Hic sperans, auri massam intra illam esse absconditam , occidit Gallinam, & in dissecta nihil aliud reperit, quàm quod in reliquis esse Gallinis consuevit. Itaque ingentibus ille divitiis inhians , etiam mediocres perdit.

Monet

Monet fabula , ut immodicas cupiditates, & avidos divitiarum animos compeſcamus , & ut ſua quiſque fortuna contentus vivat.

LEO , ET VULPES.

LEO ſenio confectus , cūm vires non ſuppeterent ad victum parandum , callidum cepit conſilium ſuſtentandi vitam. Itaque in antro, quaſi periculoſo morbo correptus , decumbens, quod ad ipſum viſendum paſſim animantes reliquæ advenirent , prehенſas illas devorabat. Atque ita magna beſtiarum multitudine á Leone abſumpta , accedit tandem & Vulpecula ad antrum , & ante illud ſubiſtit , hæſitans , atque circumſpectans. Tunc Leo, quid ceſſet, cur non adeat ad ſe, rogat. At illa, id quod Horatius verſibus retulit , reſpondiſſe fertur: Quia me veſtigia terrent. Omnia te adverſum ſpectantia , nulla retrorſum.

Fabula docet , prudentes ante pericula cavere ſibi, & ea ſigna, quibus mala portendantur , notare, & hac effugere.

LUPUS , ET MULIER.

ESuriens Lupus , omnia loca circumiens , cibum quærebat : tandem audit intra caſam ruſticam plorantem puerum , & interminantem Mitrem , ni deſinat , Lupis eum ſe velle projicere. Lupus eo dicto in ſpem vocatus, habiturum ſe

occisus : qui inermis nihil , nisi tubam hanc , ut videtis, habeam. At hostes : Ideó te, inquit, cupidius interimemus , quód pugnandi imperitus, alios ad pugnas , & dimicationes incitare soleas.

Fabula docet, nocentiores esse eos , qui potentes instigent, & irritent ad malefaciendum aliis, quám privatos ullos, qui ipsi malefici sint.

ARUNDO, ET OLEA.

Disceptabant de fortitudine , robore, & constantia Olea , seu Quercus (nihil enim refert) & Arundo. Cúm autem Olea, sive Quercus, Arundini exprobraret mobilitatem , & quód ad quávis illa exiguam auram tremere, tacuit Arundo. Non ita diu post , ingruentibus ventis , & resistente flatibus ipsorum Olea , vel Quercu , ab horum illa vi eruta, & dissipata fuit, Arundo autem sub nissione integritatem conservavit.

Fabula ostendit , laudandos eos magis esse , qui tēpori servire sciant , & se non opponant valentioribus, quám eos, qui cum præstantioribus se, & potentioribus rixentur, atque contendunt.

LUPUS, ET GRUS.

In hæserat os in faucibus Lupi : mercede igitur conducit Gruem, quæ inserto rostro in rictum suum , os de faucibus extrahat. Hoc longitudine colli facile Grus effecit. Cúm autem mercedem postularet , subridens Lupus, & dentibus infrendens: An tibi, inquit, merces parva videtur, quód caput incolume retuleris de Lupi faucibus?

Fabula in eos dicitur, qui servati de malis, erga salutis suæ authores ingrati reperiuntur.

CULEX, ET LEO.

Aggressus Culex ad Leonem: Non ego, inquit, te tantam bestiam formido, neque tu mihi præstantior es. Vel dic ipse, qua maximè laude excellas? Num quia unguibus laceras, & dentibus discerpis miseras bestiolas? At idem facit foemina, siquando cum viro pugnat. Me verò te etiam robustiorem esse, ut intelligas, age committamus prælium. Atque ita se, Martio illo canore fractos sonitus imitante tubarum, in Leonem incitans, intra nares illius inhæsit. Leo verò insaniens ira, suum ipse os propriis unguibus dilanians, sese miserè affligebat. Tum Culex cum exultatione avolans, & cantu, tanquam victor, araneæ tela irretitur, à qua cum comprehenderetur, jam moriens: Quæ hæc est, inquit, infelicitas, me Leonis victorem ab araneola interimi?

Fabula narratur contra eos, qui in eximia præstantia, levi aliquo casu evertuntur.

VULPES, ET SIMIUS.

IN magna quondam brutorum animantium corona cum saltaret Simius, consentientibus omnium judicijs, laudatus, & ab ipsis quadrupedum Rex creatus est. Vulpes verò tantam ei dignitatem invidens, occasionem quærebat illum

lum de Regali fastigio deturbandi. Forté accidit, ut juxta casses, qui bestiis erant prætenfi, Vulpes subjectas carnes conspicata, Simium illuc secum honoris prætextu duceret, quód tantum à se inventum thesaurum diceret, noluisse suppressere, quippe quem jure Regi deberi fateretur. Itaque Simium hortata, ut præda Principi debita potitetur, non ægré illi persuasit. Simius autem incauté progressus in prædam, fraudem vitare non potuit, casibusque irretitus, Vulpem læsæ majestatis accusare cœpit. Quæ ad illum conversa: O Rex, inquit, cùm tanta sis præditus incogitantia, quo ore tenere te imperium in animalia posse arbitrare?

Fabula eos notat, qui imperium in alios temere capeffentes, temeritatis suæ, oblato aliquo discrimine, dant pœnas.

Hactenus de iis fabulis, quæ Græca lingua editæ, omnium manibus sub Æsopi nomine teruntur. Hinc iam ille sequentur, quæ partim versu, partim soluta oratione ab aliis conscriptæ, & variis variarum linguarum gentibus nuper in Romanam civitatem adscriptæ sunt.

HOMO, ET LEO LAPIDEUS.

ORta inter Hominem, & Leonem contentione de robore, cùm se huic ille anteferret, & omnibus modis vellet probare esse, validiorem,

diolem, deduxit Leonem ad effigiem Hominis de saxo expressam, à qua Leo item saxeus pedibus calcabatur. Tum Leo: Si nostrum, inquit, genus fingere etiam didicisset, ego quoque tibi, ut opinor, saxeos homines, qui à Leonibus premerentur, possem ostendere.

Coercet fabula ostentationem virtutis proprię.

LEO, APER, VULTURES.

GAudebant Vultures, cum cernerent Leonem pugnantem cum Apro, & se victum, atque occisum depasturos esse sperabant. Cum autem vidissent illos, omisso certamine, pacem, & foedus facere, falsi spe deplorabant vanam expectationem suam.

Fabula monet, non esse latandum ob mala aliena.

CAPRA, ET FURIOSUS LEO.

Conspecto Leone furente: O miseram, & infoelicem conditionem bestiarum, inquit Capra! Siquidem etiam furiosos habituræ sumus Leones, quorum mentis, & rationis computum sævitiam intolerabilem esse experimur!

Fabula deterret eos, qui in principatu sunt, & rerum potiuntur, ne in iram facile delabantur, neve à potestate exeant.

ASINUS GESTANS SIMULACHRUM.

GEstabat impositum sibi Asinus, nescio cuius Dei, simulachrum: hoc cū adoraretur a prætereuntibus, ille animo elatus, quod se adorari putaret, quærere de astantibus: Quisnam esset? Neque enim se Asinum esse arbitrari. Tum unus de illis: Tu quidem, inquit, Asinus idem es, qui semper fuisti, sed nunc Dei simulachrum geris.

Instituit Principes, & potentes fabula ad moderationem, & ut se, similiter ac reliquos homines, esse mortales meminerint.

DE PUERO, QUI VISCERA COMEDERAT.

INgurgitarat se Puer visceribus festo die quodam. Quæ cū non posset concoquere alvus, frustra horum ille evomebat. Tum, o mea mater, territus exclamat, viscera evomo. Cui illa: Recte, inquit, mi fili, non enim tua, sed aliena ista bubula vomis.

Non oportere, ait fabula, gravari nos, si aliena reddenda sint.

DE CULICE, ET TAURO.

CUlex in cornu Tauri residens, illum interrogabat, numquid avolare se vellet? Cui respondit Taurus: Nihil interesse sua, utrum maneret, an avolaret. Ut enim non sensi accessionem, inquit, tuam, ita ne decessionem quidem sensero.

Contra eos fabula narratur, qui sibi videntur esse sapientes, aut honorati in stultitia sua, & aliorum derisione.

PUER, ET SCORPIUS.

Locustas Puer captans, in Scorpionem incidit. Hic illi: Ne, inquit, attigeris me: nam nisi à me abstinueris manum, locustas etiam, quas venatus es, cum dolore, & gemitu projicies.

Fabula monet, vitandos esse congressus improborum.

HIRCUS, ET VITIS.

Arrudentem pampinos Hircum increpat Vitis. Cur enim tu mea, inquit, folia carpis, quasi nihil præterea sit frondium? Cùm autem non faceret depascendi illos finem Hircus: Quantum potes, inquit, noceto mihi: ego tamen vini tantum tulero, quantum, te mactato, ad libandum Diis satis fuerit.

Indicat fabula, sæpè prodesse alteri eum, qui ledere voluerit.

CAPRA.

AD fonticulum constiterat fortè Capra, quæ in aquis contemplans imaginem suam, gracilia, & exilia crura sua vituperabat, commendabat autem cornua. Mox audita voce venatoris, & canum, aufugiens, & inter dumeta cornibus adhærescens, cùm celeritate pedum periculum evadere potuisset: O me desipientem dudum, inquit, cui placerent saluti con-

traria

traria cornua , crura verò displicerent , quorum beneficio retineri illa posset.

Docet fabula , sæpè perverso judicio homines nocentibus delectari , & utilia spernere.

VULPES , ET UVA.

Vulpes sublimem uvam dependentem de vite conspicata , ad illam subsiliit iterum , atque iterum , omnes vires corporis adhibens , si fortè attingere posset. Tandem defatigata inani labore discedens , ipsa sese quasi consolans : At enim acerbæ nunc etiam , inquit , uvæ sunt , & ista in primis austera , neque si in via reperia-
tur , videtur tollenda esse.

De iis fabula dicitur , qui necessitati obsequuntur , & libenter abstinent ab iis , quæ obtinere non possint.

CORVUS , ET VULPES.

Sustulerat Corvus alicundè caseum , & cum illo in altam arborem subvolarat. Vulpecula , quæ caseum concupisset , ita illum adorta callidé fertur , cùm primùm formam , & nitorem pennarum , & laudes augurii collaudasset : Planè , inquit , te summi Jovis volucrem esse dicam , si audivero etiam vocem , & cantum dignum reliquis virtutibus tuis. Corvus laudibus Vulpis inflatus , clamorem edere quàm maximum posset. Ita de aperto rostro delapso caseo potita Vulpes irridens illum : Nihil , inquit , tibi deest , Corve , præter cor.

Fabula docet, assentationes & deridendos, & comedendos aliis, exponere eos, qui illis delectentur.

ASTROLOGUS, ET VIATOR.

Contemplans quidam noctu Cœlum, & stellas, in fossam, quam ante pedes traductam non viderat, incidit. Tum alius eadem iter faciens, cum de gemitu illius, ac oratione, quod acciderat, cognovisset. Optimé, inquit, tu, qui os in Cœlum erigebas, terram potiùs intueri debueras.

Fabula ostendit, reperiri quosdam, qui futura predicere non dubitent, cum, quæ ante pedes sunt, non videant.

EQUUS, ET CERVUS.

Tenuerat Equus pratum aliquantisper solus. Postea cum in illud & Cervus ventitaret, & pabulum consumeret, cupidus ille vindictæ, quærît ab homine: Utrum ope ipsius adjutus, injurias Cervi ulcisci possit? cui respondit: Posse, frænum si recipiat Equus, & se conscendi patiatur ab armato. Annuente autem Equo, tantum abfuit, ut de Cervo speratas pœnas sumere liceret, ut etiam ipse in servitute deinceps vivere cogeretur.

Fabula monet, ne cum ullo tam graves inimicitias exerceamus, ut ledendi illius cupiditate, malum etiam nobis non dubitemus accersere.

AQUILA, ET MONEDULA.

Aquilam rapientem Agnum conspicata Monedula, idem de Ariete facere conatur: sed in villis pecudis cum ungulæ implicitæ essent, capta à pastore, & dono data filio fuit, qui illa in ludo pro Monedula postea, quæ sua opinione Aquilæ par fuerat, usus est.

Deterret fabula, ab affectandis iis rebus, quæ majores sint, quàm ut nos assequi posse videamur.

CORNIX SUPERBIENS ALIARUM
avium pennis.

Cornicula collectas pennas de reliquis avibus sibi accommodaverat, & superba varietate illa, reliquas omnes præ se aviculas contemnebat: cum fortè Hirundo, notata sua penna, advolans illam aufert: quo facto, & reliquæ postea aves quæque suam ademere Cornici: ita illa risum movit omnibus, furtivis nudata coloribus, ut ait Horat. 1. ep. 3.

Significat fabula, commendatam speciem neque diu durare, & per levi momento dissolvi.

STRUTHOCAMELVS.

Struthocamelus, quem Latini passerem marinum dixere, avis in Africa est, penè bestia, bipes quidem illa, sed ungulis similibus Cervorum. Eadem alas habet, sed supra terram

non elevatur. Quodam igitur tempore , cū bellum gravissimum esset inter volucres , & bestias, capta hæc a bestiis , ut avis, pro hoste habebatur. At illa pedes ostendens , num avis illis videretur , interrogabat. Itaque deceptis bestiis, tamquam civis , tuta apud illas fuit. Pauló post in prælio capta ab avibus , avem se esse alis , & rostro probavit ; ita & his imposuit.

Fabula notat eos , qui diversis inserviunt quasi dominis, & tam hos, quàm illos frustrantur.

HIRUNDO.

IN foro, ubi judicia fieri solebant , affixerat nidulum suum Hirundo : hujus pullos Anguis læsit. Tum illa : O conditionem miseram , inquit , cū eo loco , ubi alii jus suum obtinent, mihi potissimū vis, & injuria allata fuit !

Fabula de iis dicitur, quibus specie bonitatis, & honestatis nocetur.

BOVES, ET LEO.

PAscebantur unà tres Boves opimi in maxima concordia : itaque facile ab omni incursione ferarum tuti erant, ac ne Leones quidem aggredi illos audebant. Tandem dissidio inter illos nato , & soluta amicitia , singuli validioribus bestiis direptioni, & prædæ fuere.

Fabula docet , tantum inesse mali in dissensione, quantum boni in concordia reperiatur.

DE AGRICOLA, ET CICONIA.

INter Grues cepit Agricola & Ciconiam. Hæc deprecata ab illo vitam, non solum innocentem, sed etiam piam se, & hominibus prodesse commemorat. Nam & nostrum genus, inquit, venenatas bestias venatur, ac devorat, & effoetos senecta parentes gestat, atque sublevat. Huic respondit Agricola: Credere se, vera esse omnia, quæ recensuerit, sed inter nocentes captam, eandem oportere poenam sufferre, quam illos.

Fabula significat, similem quemque haberi iis, cum quibus consociatus, & inter quos deprehensus fuerit.

DE CANE, ET FRUSTO CARNIS.

Ferebat Canis secundum flumen decurrens raptum alicunde carnis frustum: cujus imago cum in aquis appareret, Canis avidus, illam, quasi alterum frustum undis innatans, appetit: sed dum pandit rictum, ut assumat, id, quod fenerat, amittit.

Fabula docet, avaritiam, & infinitas cupiditates detrimentosas esse.

ASINUS SALE ONUSTUS.

ASinus cum sale in urbem agitari solitus, cum fluvius in via transeundus esset, in illum forte quodam tempore decidit, & cum surgeret,